

N:o 44.

Ank. till Riksd. kansli den 1 april 1897, kl. 12 midd.

Utlåtande, i anledning af väckt motion angående ändrad lydelse af 11 kap. 15 § strafflagen.

Uti 15 § af 11 kap. strafflagen stadgas:

»Gör man oljud eller oväsande eller far öfverdådigt fram, så att annan deraf skadas kan, eller kommer eljest förargelse åstad, å allmän väg, gata eller torgplats eller der allmän marknad eller auktion hålles; straffes med böter, högst etthundra riksdaler. Våldförer man annan å sådant ställe, som nu sagdt är; då skall den omständighet, vid straffets bestämmande för våldet, såsom försvårande anses.»

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottet hänvisad motion, n:o 1, föreslår nu herr *Ljungman* en ändrad lydelse af detta lagrum. Han anför:

Af detsamma framginge tydligen, att lagstiftaren vid dess affattning icke haft någon tanke på den betydande samling af personer och de oordningar, hvilka kunde ega rum vid sådant fiske, deruti en hvar rikets undersåte egde rätt deltaga utan hinder af strandegarerätten, och hvilka vid t. ex. det ymniga bohuslänska sillfisket kunde vida öfverträffa dem vid »allmän marknad eller auktion». Att bestämmelserna i §§ 18 och 33 fiskeristadgan den 29 juni 1852 i detta hänseende icke

Bih. till Riksd. Prot. 1897. 7 Saml. 30 Haft. (N:is 44. 45.)

gjorde till fyllest, borde vara klart redan deraf, att dessa bestämmelser blott afsåge sådant »buller», som menligt inverkade på fiskets utöfning. Sådän lagstiftningen nu vore, funnes alltså ingen lagbestämmelse att åberopa, enligt hvilken en allmän åklagare kunde genom åtals anställande ingripa till ordningens upprätthållande vid dylikt fiske som det ymniga bohusslänska sillfisket, hvadan alltså, med hänsyn äfven till stadgandet i strafflagens 14 kap. 45 § om brott, som finge af allmän åklagare åtalas, ett tillägg till lagbudet i fråga, afseende sådant fiske, torde vara af behovet påkalladt.

På grund häraf hemställer motionären, att Riksdagen måtte för sin del antaga följande förslag till ändrad lydelse af 15 § 11 kap. strafflagen, så lydande:

15 §. »Gör man oljud eller oväsande eller far öfverdådigt fram, så att annan deraf skadas kan, eller kommer eljest förargelse åstad å allmän väg, gata eller torgplats, eller der allmän marknad eller auktion hålles, eller der fiske idkas, hvaruti en hvar svensk undersåte eger rätt deltaga; straffes med böter högst etthundra riksdaler. Våldförer man annan å sådant ställe, som nu sagdt är, då skall den omständighet, vid straffets bestämmande för våldet, såsom försvärande anses.»

Utskottet är ense med motionären om behovet af stadganden till förekommande och bestraffning af oordningar bland den mängd af personer, som samlats å icke allmänna platser för bedrifvande af sådant fiske, som är oberoende af strandegarerätten; och utskottet tänker härvid särskildt på sillfisket vid vestkusten. Det är för utskottet bekant, hurusom klagan är allmän öfver de oordningar och störande uppträden, som förekomma bland den mängd fiskande, hvilka följa fisken efter dess dref, oordningar, mot hvilka polis- och åklagaremyndigheten ofta står magtlös i de fall, då de ega rum på sådant område, som icke är att hänföra till »allmän plats». En utsträckning af bestämmelsen uti ofvannämnda lagrum om straff för oljud, oväsen och i allmänhet förargelseväckande beteende å allmän plats till att omfatta äfven de tillfällen och platser, der dylikt fiske bedrifves, skulle, anser utskottet, å ena sidan blifva till gagn för fiskerinäringen, och å andra sidan skulle kringboendes berättigade kraf på skydd mot ordningen störande uppträden derigenom uppfyllas.

Då utskottet emellertid det oaktadt icke anser sig böra förorda en lagbestämmelse i den af motionären åsyftade riktning och inom den af honom angifna begränsning, är det således icke därför, att utskottet anser skäl saknas för en sådan bestämmelse. Men utskottet håller före, att, om en utsträckning af gällande lagbud om straff å förargelseväckande beteende skall ega rum, deråt borde gifvas större omfattning än den af motionären ifrågasatta, enär, efter utskottets åsigt, samma skäl, hvilka gifva stöd åt motionärens mening och som ligga till grund för stadgandet uti 11 kap. 15 § strafflagen beträffande förargelseväckande beteende der allmän marknad eller auktion hålles, tala för tillämpning af en dylik bestämmelse på ett flertal andra fall, der ett större antal människor samlats under förhållanden, som visat sig kunna lätt gifva anledning till störande af allmän ordning, såsom vid jernvägsbyggnader, andra större byggnadsföretag, vattenafledningar och dylikt.

Utskottet hemställer alltså,

att herr Ljungmans förevarande motion icke må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 1 april 1897.

På lagutskottets vägnar:

CARL B. HASSELROT.

Reservation

af herrar *Bruzelius*, *Nilsson* och *Redelius*, hvilka ansett, att utskottet bort tillstyrka skrifvelse i motionens syfte.

Herrar *F. Andersson* och *Jönsson* hafva begärt få antecknadt, att de icke deltagit i ärendets behandling inom utskottet.
